

'Missa Solemnis' bijna puntgaaf

Beethovens *Missa Solemnis*: zelfs voor beroepsgezelschappen is het een hele kluit. Amateurkoren kijken doorgaans wel uit om daar hun vingers aan te branden. Maar het Oost-Nederlands Kamerkoor en Musica Vocale (Wageningen) onder leiding van Rob Vermeulen nemen de handschoen op. Met Het Gelders Orkest (HGO) als professionele rots in de branding. Beide zangverenigingen zetten deze vrijdagavond hun beste beentje voor in een praktisch uitverkocht Musis Sacrum. En het resultaat mag er wezen. In het korte 'voorprogramma' met twee a capella motetten van Brahms en Reger wordt dit succes al aangekondigd. *Warum ist das*

RECENSIE MUZIEK

Muziek

- **Concert:** Oost-Nederlands Kamerkoor, Musica Vocale en HGO olv Rob Vermeulen. **Gehoord:** 20/11 (Muis Sacrum Arnhem).
- **door Maarten-Jan Dongelmans**

Licht gegeven dem Mühseligen opent met een ware wanhoopskreet die tot luisteren dwingt. Koortpartijen zitten hecht gebeïeld. De klank is transparant en de expressie dramatisch. Zelfs stiltes krijgen een weloverwogen functie. In het tweede deel word je als toehoorder geraakt door de devote uitstraling. Het afsluitende koraal *Mit*

Fried und Freud eindigt met een beklemmende slotmaat, zo verfijnd neergezet dat het publiek nauwelijks durft te klappen.

Het unisono in *O Tod, wie bitter bist du* van Reger is om door een ringetje te halen. Het woord 'bitter' klinkt nu eens wrang, dan weer mierzoet. Maar wat een troostvolle klank in de laatste strofen!

Na een half uur is het dan zover. Het Kyrie uit de *Missa Solemnis* waaiert in brede golven door de zaal. Frappant zijn de loepzuivere zang (zelfs in de hoogste noten) en de uitstekende balans met het orkest en het aanvankelijk vlekkeloze aandeel van het solokwartet, bestaande uit Lenneke Ruiten, soprano, Elisabeth von Magnus, alt,

Andreas Post, tenor, en Tom Sol, bas. De triomfantelijke opening van het Gloria zorgt voor koude rillingen. Rob Vermeulen stimuleert koor en orkest in pittige tempi die door hun bijna agressieve uitwerking perfect contrasteren met de lyriek van passages als het *Gratias*. De helmsmoelijke slotfuga gaat van een leien dakje. In het Credo mist de invallende tenor (bijna-naamgenoot André Post moest afhaken vanwege tragische omstandigheden) zijn inzet in 'Et homo factus est' en schept verwarring in het solistenkamp. Vervolgens gaat de tempoversnelling aan het eind bij het hout niet zonder problemen. Maar Rob Vermeulen houdt zijn hoofd koel en brengt Beethovens 'magnus opus' tot een goed einde.